

ORCSIK ROLAND

Oidibusz oda-vissza

Csecse-Becse

*Senki sem várt az állomáson, mégsem
görcsölsz emiatt. Visszafogad a város,
gondolod, s bár a helyzet nem teljesen lekváros,
nem panaszkodsz, nem szentségelsz. Szétnézel,*

*blöff nélkül is elviseled a látványt, belátod:
az apa visszafogadja gyilkosát. S érzed
– szinte félve, idegenkedve – hazaérkez-
tél: fehérszakában egy adag pátosz.*

*Ellenkezés, fintorgás nélkül eloldod a múltat,
mely körbeszimatolja, majd megjelöli ex-területét,
végül csontot vetsz elé: magányod. Már nem untat*

*e táj. Halott porfészek, újra szólítod: otthon,
s ezzel el is hamvad, ám parazsa ott kushad
nyelved alatt, míg nem monddod: ez a moj dom.*

(H)agyaték

Somogyi Pál u. 6.

*Nagyszüleim házában botorkálok,
óvatosan érintem a hűlt tárgyakat,
saját szabású történetem csupa ósdi kacat.
Hegesztem az időt (betűt betűhöz), csillanások,*

*csörrenések kísérik mozdulatom. Járkálok,
nyomraítélt, minden ajtón egy-egy lakat.
Kotorászom a kulcsok után. Mint vasat
a forró páka, érintem hűlt emlékeimet, bádog*

*testük mintha moccanna, vagy mégsem,
és hazatérni lehetetlen. Lépnék tovább
(a marakodó családnak e (h)agyaték méreg).*

*Új lakónak idegen, a falaknak ismerős, talán
nem zavarnak ki innen. Ennyi elég is: emlékszem.
Firtatni tovább? Csűrjön-csavarjon a halál.*

Munkaakció

*Gyűlik a talicskában az ócskavas,
innen-onnan szedtük, a kutyanak se kellett.
Hurcoljuk a telepre mások avas
világát, magunkéval együtt. Ez lett*

*abból, amire szavaztunk: turkálhatok
a hulladékban reggeltől-estig, mint hangya
a morzsában, hol betűből áll a „vagyok”,
maradványból a történetek magva.*

*Ezt hányjuk rakásra, potom összegért.
És szarul szorul az ész, mint fában a féreg.
Szalajt, toporog, s ha már semmit se ért,
jöhet a taliga, a telep s a szerelő lélek.*

*

*Úgy élnék, mint rajzfilmben az egér.
Bérnek nem is kell több, se ide-, se odaát.
No school, no job, no problem – ennyi tán elég.
Tojok a csapdára, a macskára s a munkára.*